

Çocuk ve Çiftlik Kazı

Jane MEADOW

Çocuk ve Çiftlik Kazı

Jane MEADOW

Henry büyük kırmızı bir ahır ve güneşte parıldayan bir göleti olan bir çiftlikte yaşıyordu. Sekiz yaşındaydı; sıcak açık kahverengi teni, kıvrıkcık koyu kahverengi saçları ve burnunun üzerinde birkaç çili vardı. Sarı bir tişörtün üzerine mavi kot tulum ve kırmızı lastik çizme giyiyordu. Henry keşfetmeyi ve hayvanları izlemeyi severdi, ama biraz utangaçtı ve sık sık kendinden emin olamazdı.

Güneşli bir sabah Henry göletten gelen yüksek bir "Vak! Vak! Vak!" sesi duydu. Ne olduğunu görmek için kırmızı lastik çizmeleriyle koştu. Orada, parlak turuncu gagası ve ayakları olan, boynuna gevşekçe bağlanmış ince kırmızı bir kurdele takılı tombul beyaz bir kaz duruyordu. Kaz gagasını kocaman açtı ve doğrudan Henry'ye doğru yine vakladı.

Henry geri sıçradı. "Bu kaz neden bu kadar gürültücü?" diye merak etti. Kaz kanatlarını çırparak vaklayıp duruyordu. Henry ne yapacağını bilemedi. Biraz tedirgin oldu ve bir adım geri çekildi. Ama aynı zamanda meraklıydı. Neden bu kadar çok vakladığını anlamak için kazı dikkatle izlemeye karar verdi.

Henry bir saman balyasına oturup kazı izledi. Henry yaklaşıncı kaz vakladı. Çiftçi yanından geçerken vakladı. Tavuklara ve ineklere doğru vakladı. Henry, "Bu kaz hep vaklıyor!" diye düşündü. Anlamıyordu. Keşke kaz dilini konuşabilseydi. Ama öğrenmeyi umarak izlemeye devam etti.

Bir süre sonra Henry bir şey fark etti. Kazın yanına yaklaştığında kaz yumuşakça vakladı ve kuyruğunu salladı. Bu dostça bir merhaba gibiydi. Henry, "Merhaba, kaz," dedi. Kaz yine vakladı ve biraz daha yaklaştı. Henry gülümsedi. Belki de vaklama korkutucu bir ses değildi. Belki de sadece kazın konuşma biçimiydi.

Sonra Henry kazın ahır kapısının yanında yüksek sesle vakladığını gördü. Çiftçinin karısı dışarı çıktı ve yere biraz mısır serpti. Kaz mutlulukla mısırları yedi. Henry, "Bu vaklama 'Acıktım!' demek," diye anladı. Bunu çözdüğü için gurur duydu. Daha sonra kaza yemek vermeye yardım edebilmek için bu sesi hatırlamaya karar verdi.

Sonra Henry kazdan farklı bir tür vaklama duydu. Çiftliğin her yerinde yankılanan uzun ve yüksek bir çağrıydı. Kısa süre sonra iki kaz daha uçup onun yanına kondu. Hep birlikte vakladılar ve paytak paytak gölete yürüdüler. Henry anladı: bu vaklama arkadaşlarını çağırmaktı. Kaz, "Buraya gelin!" diyordu. Henry daha fazlasını öğrenmek için heyecanlandı.

Henry kalıpları fark etmeye başladı. Kaz merhaba demek için kısa bir "vak" diye vaklıyordu. Hızlı bir "vak-vak" yemek istediği anlamına geliyordu. Uzun bir "vaaak" arkadaşlarını çağırıyordu. Kazı anlayabildiği için Henry artık kendine daha çok güveniyordu. Artık tedirgin değildi. Kaza iyi bakmak ve mutlu olduğundan emin olmak istiyordu.

Henry yardım etmeye karar verdi. Kaza bir isim verdi: Gilbert. Sabahları Henry, Gilbert'e bir avuç mısır getiriyordu. "Buyur, Gilbert," diyordu. Gilbert hızlı bir "vak-vak" diye vaklayıp mısırları yiyordu. Henry gülüyordu. Gilbert'in ne istediğini bildiği için gurur duyuyordu. Gilbert'in yumuşak beyaz tüylerini nazikçe okşuyordu.

Henry ayrıca Gilbert'i nazık bir "merhaba" ve kendi kısa vaklamasıyla selamlamayı öğrendi. Gilbert karşılık olarak vaklıyor ve çiftlikte Henry'nin peşinden geliyordu. İyi arkadaş oldular. Henry'nin kırmızı lastik çizmeleri su birikintilerinde sıçrıyor, Gilbert da arkasından paytak paytak yürüyüp mutlulukla vaklıyordu. Henry her gün daha az utangaç ve kendinden daha emin hissediyordu.

Bir öğleden sonra çiftliğe yeni bir kaz geldi. Gilbert arkadaşlarını çağırmak için uzun bir "vaaak" diye vakladı, ama yeni kaz kafası karışmış görünüyordu. Henry anlamadığında nasıl hissettiğini hatırladı. Yeni kaza, "Sorun değil. Gilbert sadece merhaba diyor," dedi. Yeni kaz sakinleşti ve yumuşakça karşılık verdi.

Henry davranışların çoğu zaman bir nedeni olduğunu fark etti. Gilbert'in vaklamaları sadece gürültü değildi; mesajlardı. Henry kendine güveniyordu çünkü sabırlı ve ilgili olmuştu. Başkalarının da Gilbert'i anlamasına yardım edebileceğini biliyordu. Gülümsedi ve Gilbert'i hafifçe okşadı. Gilbert mutlu bir "vak!" diye vakladı ve yanında paytak paytak yürüdü.

O günden sonra Henry, Gilbert'e iyi baktı. Gilbert'in yemeęi ve arkadaşları olduğundan emin oldu. Hatta Gilbert'in kırmızı kurdelesini gevşediğinde onu düzgünce bağladı. Gilbert her yerde Henry'nin peşinden geliyor ve farklı vaklamalarını yapıyordu. Henry her birini anlıyordu. En iyi arkadaş oldular ve Henry mutlu ve gururluydu.

Henry ilgi ve sabrın başkalarını anlamamıza yardımcı olduğunu öğrendi. Artık utangaç değildi. Dikkatle izlerse hayvanların neye ihtiyacı olduğunu anlayabileceğini biliyordu. Gilbert yumuşak bir "vak" diye vakladı ve Henry'nin bacağına sokuldu. Henry gülümsedi ve "Dinlemek için zaman ayırdığım için memnunum, Gilbert," dedi.

Çiftlik seslerle doluydu, ama Henry en çok Gilbert'in vaklamalarını seviyordu. Her vaklamanın bir anlamı olduğunu biliyordu. Kendine güvenen ve nazık biriydi. Gilbert onun en iyi arkadaşıydı ve Henry ona her gün bakıyordu. Göletin yanında oynuyorlar ve birlikte yumuşakça vaklayarak gün batımını izliyorlardı.

Ve böylece Henry ile Gilbert en iyi arkadaş olarak kaldılar. Henry davranışların çoğu zaman bir nedeni olduğunu, ilgi ve sabrın başkalarını anlamamıza yardımcı olduğunu öğrendi. Gilbert'in vaklamalarını çözdüğü için kendisiyle gurur duyuyordu. Her sabah Gilbert, Henry'yi mutlu bir "Vak!" ile selamlıyor, Henry de ona karşılık veriyordu. Mükemmel bir takımdılar.